

РЕШЕНИЕ

№ 1244

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 31.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2578** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. с чл.118, ал.3 от КСО.

Образувано е по жалба, подадена от Т. Н. К. против Решение № 1040-21-81 от 21.01.2021г., издадено от Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С. - град, с което е отхвърлена жалба против разпореждане № РВ-3-21-00830139/26.10.2020г., издадено от Ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. – град.

Навеждат се оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на обжалвания акт, поради неправилно приложение на закона и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че контролиращият административен орган неправилно е приел, че са налице предпоставките на чл.114, ал.2, т.2 от КСО за възстановяване на получено обезщетение. Правното основание за възникване на право за получаване на обезщетение за безработица се преценява спрямо момента на отпускането на обезщетението и основанията налични към този момент. Извършена проверка на дружеството [фирма] е проведена без участието на

Т. К. като заинтересованото с оглед, че се засягат нейни права и интереси. Не може на по - късна дата да се придава обратно действие на приложими материално правни разпоредби. Прави се възражение за изтекла давност.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата на наведените в нея основания. Претендира присъждане на разноски по делото като на основание чл.80 от ГПК, представя списък за сторените разноски. Постъпила е писмена защита.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражения за прекомерност на адвокатския хонорар. Постъпили са писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане №

РВ-3-21-00830139/26.10.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, на основание чл.114, ал.2 и 3, във връзка с чл. 114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено Т. Н. К. да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН), изплатено ѝ за времето от 03.09.2015 г. до 31.05.2019 г. в размер на 77 758.27 лв. (седемдесет и седем хиляди седемстотин петдесет и осем лева и двадесет и седем ст.) - главница. Разпореждането е постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за Т. К. от работодателя [фирма] по реда на чл.5, ал.4 от КСО за периода от м.09.2015 г. до м.05.2019 г., вкл. и установяване, че Т. Н. К. не е била осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл.10, ал.1 от КСО. На 01.07.2014 г. в Търговския регистър Т. К. е вписана за представител на [фирма]. Като осигурител от страна на дружеството са подавани декларации за същата по реда на чл.5, ал.4 от КСО. В периода от 03.09.2015 г. до 31.05.2019 г. Т. К. е във временна неработоспособност, като са ѝ издадени съответно болнични листове за общо заболяване и за бременност и раждане, за които в ТП на НОИ С. - град са представени

съответните приложения по НПОПДОО, относно правото ѝ на парично обезщетение. Издадени са също болнични листове за майчинство, с периоди на временната неработоспособност както следва: 16.07.2016 г. до 25.03.2017г. вкл. от 14.12.2017г. до 15.09.2018г. и от 15.09.2018г. до 31.05.2019г. вкл., за които със съответното приложение по НПОПДОО, с данни относно правото ѝ на парично обезщетение е представено в ТП на НОИ С. - град. Длъжностните лица от ТП на НОИ в резултат на данни от проверка в информационните масиви установили, че осигурителят - [фирма] не осъществява търговска дейност. Във връзка с това, по отношение на дружеството е проведено контролно производство по чл.108, ал.1 от КСО и за разходване на получените от жалбоподателя обезщетения за временна неработоспособност. При осъществения последващ контрол е извършена проверка на разходите на ДОО за [фирма], за което съгласно отговор от 26.09.2018 г. и 10.12.2018 г. ТД на НАП С. уведомява, че дружеството е вписаното в Търговския регистър на 08.08.2013г. като правоприменик на [фирма]. От последното са подадени уведомления за сключени трудови договори с общо 67 лица за периода от м.08.2013г. до м. 09.2018г., като трудовите договори на 65 от тях са прекратени. За проверявания период дружеството е подавало декларации обр. 1 и 6, но не е внасяло дължимите осигуровки, като изискуемите публични вземания, събирани от НАП към 29.10.2018г. са в размер 224 666,98 лв. - задължения за данъци и за задължителни осигурителни вноски. Същото е имало дейност от месец 08.2013г., до месец 05.2014г. и от месец 08.2014г. до месец 02.2015г. с минимални обороти, а от март 2015 г. няма дейност. В писмените си обяснения до НАП главният счетоводител е декларирал, че дружеството не извършва дейност от месец 07.2014г. Установено е още, че същото няма публикувани годишни отчети за дейността за 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019 година. Поискано е съдействие от СДВР за осъществяване на контакт с управителя на дружеството. Контакт не е осъществен с И. И., който с оглед вписана на 02.05.2019 г. промяна в ТР е едноличен собственик на капитала и представител на [фирма]. Последният е собственик и управител на още 54 дружества. Резултатите от назначената проверка са обобщени в Констативен протокол (КП) № КВ-5-21-00753316/12.05.2020г. Същият удостоверява липсата на доказателства относно реално осъществената дейност от наетите в дружеството лица, включително и

от страна на жалбоподателя. В тази връзка, тъй като нито едно от наетите от дружеството лица не се е явило за изясняване на полагания от него труд в дружеството е прието, че липсват данни както за осъществяване на трудова дейност след март 2013г. от наетите в дружеството лица, така и за получени от същите трудови възнаграждения. Посочено е, че липсата на доказателства за приходи на дружеството реално препятства изплащането на възнаграждения на наетите в дружеството лица. На основание резултатите от проверките контролните органи на ТП на НОИ С. – град са направили обоснования извод, че за периода 01.03.2015г. – 29.02.2020г. [фирма] е фиктивен осигурител, подаващ информация в НАП за осигуряване с декларации по образец на физически лица с осигурителен доход, без да се внасят дължимите осигурителни вноски, което е довело до неправомерно облагодетелстване от фондовете на ДОО впоследствие.

С оглед приетото от контролните органи, че подаваната информация по чл.5, ал.4, т.1 от КСО в Регистъра на осигурените лица не съответства на действителното фактическо състояние, на дружеството са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00753330/12.05.2020 г. за заличаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, вкл. и такива, подадени за жалбоподателя с код за вид осигурен – 10, за периода от 01.03.2015 г. до 29.02.2019 г. вкл. Същите са влезли в сила и са изпълнени по служебен ред.

В хода на съдебното производство от ответника е представена административната преписка. От жалбоподателя е оспорено авторството на подписа, положен на известие за доставяне на пощенска пратка с код ИД PS 1071 00BCM8 7. В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение по съдебно-техническа експертиза. По искане на жалбоподателя, са изслушани свидетелските показания на Р. М. – старши инспектор по осигуряването при ТП на НОИ С. – град и П. Ц. – главен инспектор по осигуряването при ТП на НОИ С. – град. Жалбоподателят – Т. К. е дала обяснения по чл.176 от ГПК, като страна по делото, както е разпитан и М. М., който има идентично дело с НОИ. Последните дават обяснения и показания, относно дейността на дружеството, дали е извършвана реална търговска дейност в процесния период. Като цяло, се потвърждава отразеното в дадената от НАП до ТП на НОИ информация в хода на административното производство. Така например, видно от

протокола от с. з на 02.08.21г. жалбоподателката обяснява, че още преди да стане изпълнителен директор през 2014г. продуцентската компания [фирма] е получила имейл от главния клиент TV7, с който се прекратяват снимките на предаванията. Дейността на К. се е изразявала в действия по възвръщане на сумите, които клиентът е дължал и в прекратяване на договорите с около 260 служители. В периода след 2015г. жалбоподателката е водила телефонни разговори, явявала се е на разпити да дава свидетелски показания, предоставяла е документи за проверка на НАП и други институции във връзка с дейността на фирмата. През 2015г. е забременяла и е започнала да ползва болнични, но не е отказала разговор, разпит, отговор на имейли. Но реално снимане като дейност дружеството не е извършвало. Дружеството е било регистрирано на домашния ѝ адрес и е работила от къщи. Договорът си за управление е сключила сама със себе си, от името на дружеството, като е определено месечно възнаграждение от 3620лв. Свидетелят М. – гл. счетоводител потвърждава, че дружеството в периода 2015г.- 2019г. е нямало дейност, нямало е производство на продукции, които са били предмет на дейност преди това, дружеството се е борело за възстановяване на суми от длъжници. Свидетелят също е извършвал дейността си от къщи, „по полицейски участъци и съдебни зали“. Заявява, че дружеството не е извършвало продуциране и производство на ТВ и аудиовизуални предавания след 2015г.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна.

Жалбата е подадена от лице по чл.147, ал.1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал.1 от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл.118, ал.1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ С. - град, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентен орган, в установената писмена форма и е със съдържанието по чл.59, ал.2 от АПК. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, правилно е приложен и материалният закон.

Условията и процедурата за получаване на обезщетението по време на отпуска поради бременност и раждане в размер 410 дни за всяко дете, са уредени в Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО). Съгласно чл.4 от НПОПДОО, паричните обезщетения при бременност и раждане, се изплащат на осигурените лица при ползване на отпуск и представяне на съответните документи.

„Осигурено лице“, според §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО (чл.10, ал.1 от КСО).

Следователно, наличието на сключен трудов договор, т.е. формалното възникване на трудово правоотношение между работодател и работник/ служител не е единственото условие за възникване на осигурително правоотношение, в рамките на което да се дължи изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО. За да възникне осигурително отношение, по което са дължими осигурителни обезщетения от фондовете на НОИ, законът изисква лицето да упражнява трудова дейност.

От проверките на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от това дружество, съответно и на трудова дейност от лицата, за които то е подавало данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за периода 01.03.2015 г. – 29.02.2020 г, контролните органи обосновано са предприели действия по възстановяване на неоснователно получените парични обезщетения за временна неработоспособност в размер на 77758.27лв. (главница) по болнични листове, подадени от Т. К.. В съдебно заседание жалбоподателката заявява, че е започнала работа на 01.07.2014г. Не представя никакви доказателства, в подкрепа на твърдението си, че е работила и е имала качеството на осигурено лице в периода, за които е представила болнични листове.

От информацията от ТД на НАП С. се установява, че за процесния период дружеството е подавало декларации обр. 1 и б, но не е внасяло дължимите осигуровки, като изискуемите публични вземания, събирани от НАП към 29.10.2018 г.

са в размер 224 666,98 лв. Свидетелските показания на М. М. – счетоводител на дружеството подкрепят последната констатация. Последният в о. с. з. потвърждава декларираното лично от него пред ТД на НАП С. като посочва още, че дружеството не извършва дейност и през 2019г., но са подавани декларации по КСО за Т. К. до м. май 2019г. Самото подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО от името на дружеството, също не доказва осъществяване на трудова дейност. Според чл.10, ал.1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Следователно лице, за което не е доказано, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството осигурено лице, независимо дали за него са подавани данни в НАП и са внасяни осигурителни вноски. Този извод на съда не се променя и от събраните гласни доказателства.

Изясни се по делото, че жалбоподателката е встъпила в длъжност като изпълнителен директор на едно дружество без дейност, което е останало без приходи и чиято търговска и счетоводна документация е била отнета. Предоставянето на данни на проверяващи административни органи и даването на свидетелски показания пред съд не могат да се приемат, според настоящата инстанция за трудова дейност по контрол и управление на дружеството, при положение, че самото то, в относимия период не е извършвало никаква стопанска дейност. Жалбоподателката не е имала работно място, а заявява, че е работила от къщи, провеждала е телефонни разговори, опитвала се да събере вземанията от клиенти, като едновременно през този период е гледала и малкото си дете, според свидетеля М.. От датата на встъпване в длъжност 01.07.2014г. до датата на настъпване на временната нетрудоспособност 03.09.2015г. не се доказва нито с писмени доказателства, нито от проведените разпити каква организационна и управленска дейност по отношение целите и функционирането на дружеството всъщност е осъществявала.

От друга страна, на дружеството са издадени задължителни предписания №ЗД-1-21-00753330/12.05.2020г. за заличаване на данни за периода 01.03.2015г. – 29.02.2019г. за изброени лица, в това число и за Т. К.. Същите са връчени при спазване на условията визирани в чл.110, ал.4 от КСО, във връзка с чл.18а, ал.8 от АПК. След двукратно връщане на изпратените до

седалището на дружеството задължителни предписания, същите са поставени на таблото за обявления в ТП на НОИ С. –град, като съобщението е снето на 26.06.2020г. Поради липса на обжалване в законоустановения 14 дневен срок, предписанията са влезли в законна сила. Поради липса на доброволно изпълнение, данните по чл.5, ал.1 от КСО, подадени от осигурителя [фирма], са заличени служебно. Това е така, защото страни в административното производство по издаване на задължителни предписания по чл.108, ал.1, т.3 КСО са контролният орган и осигурителят и само последният е адресат на задължителните предписания. Последните са издадени в резултат на друго, самостоятелно административно производство. Тенденциозно се смесват в жалбата двете проверки – на жалбоподателката и на дружеството, след които са издадени съответно задължителни предписания от 17.01.20г., връчени на Т. Н. К. на 31.01.2020г., касаещи нейната трудова дейност и задължителни предписания от 12.05.2020г. за заличаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО до дружеството, включително и данните, подадени за жалбоподателката, снети от таблото в ТП на НОИ на 26.06.20г. По делото е прието заключението на съдебно – графологическа експертиза, според която подписът за „получил“ в обратната разписка на лист 71 от делото не е на жалбоподателката, но това не променя изводите на съда за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на административното производство. С тази обратна разписка е връчено в седалището на [фирма] уведомително писмо от 18.05.2018г. (на лист 70) до дружеството, представлявано от изпълнителния директор Т. Н. С. (К.), с което са изискани определени документи. Връчването е редовно, тъй като писмото е получено в седалището на дружеството, от лице, което е приело пратката от името на изпълнителния директор.

На следващо място, съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО, тъй като същата е в сила от 01.01.2017 г. /обн. ДВ, бр. 98/2016 г./ Разпоредбата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО предвижда изрично, че добросъвестно получените суми за осигурителни

плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение-когато след изплащането им са представени нови доказателства или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Доколкото се касае за извършен последващ контрол от органи на ТП на НОИ – С. град, относно подадените от [фирма] данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход и назначената в тази връзка проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 01.03.2015г. – 29.02.2020г. резултатите, от която са обективирани в Констативен протокол № KB-5-21-00753316/12.05.2020г. са установени нови данни и обстоятелства, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Въз основа на установените нови данни е извършена нова преценка на правото на обезщетение за безработица на жалбоподателя. Новата преценка е направена след влизане в сила на разпоредбата на чл.114, ал.1, т.2 от КСО /т.е. след 01.01.2017 г./, поради което административният орган правилно, обосновано и законосъобразно е приложил действащата нормативна уредба и в частност материалноправната разпоредба на чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

Възраженията за изтекла давност са неоснователни, тъй като вземанията на НОИ възникват с издаване на разпореждането по чл.114 КСО, а не от датата на изплащане на обезщетенията. Предвид гореизложеното, не се констатира сочените от жалбоподателя основания за отмяна на акта, поради което жалбата следва да се отхвърли, като на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.25, ал.1 от НЗПП, съдът определя на 150 /сто и петдесет/ лева.

По изложените съображения и на основание чл.173, ал.2 от АПК, АССГ, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Н. К. против Решение № 1040-21-81 от 21.01.2021г., издадено от Директора на Териториално поделение на Националния

осигурителен институт С. - град, с което е потвърдено разпореждане №РВ-3-21-00830139/26.10.2020г., издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА Т. Н. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. - град, разноси в размер 150 /сто и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: